

opusdei.org

Prelaadi kiri (detsember 2008)

Issanda tulemine Jõuluajal, mis on juba lähedal, annab meile hea võimaluse suurendada oma innukust "ühendada meie igapäevast inimlikku argielu, jumaliku eluga", nagu ütleb oma kirjas Prelaat. Mons. Echevarría kutsub meid arenema lihtsuses, lootuses ja vastutustundes.

10.12.2008

Armsaimad! Hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi.

On lõppenud maarjalik aasta, millega tahtsime Maarja eestkostet paluda, et tänada Jumalat nende kahekümne viie aasta eest, mil Opus Dei on olnud Personaalprelatuuri staatuses.

Loodan, et oleme kõik, Jumala abiga, arenenud armastuses ja harduses Neitsi Maarja vastu, mis on hädavajalik, et suhelda intiimsemalt, isiklikumalt tema Poja Jeesusega ja rohkem temasse armuda.

Nüüd valmistume Neitsi Maarja Pärispatuta saamise suurpühaks. See on järjekordne võimalus, maarjalikku vagaduse süvendamiseks meie hinges, mis on nagu katoliiklaste tunnus ja tähtis osa meie Asutaja vaimses pärandis. Me teame väga hästi, et püha Josemaría ei tahtnud kunagi ennast eeskujuks tuua: ainuke eeskuju on Jeesus Kristus, ütles ta sageli. Sellest hoolimata, ei pidanud ta sobimatuks kinnitada: "Kui soovite mind milleski jäljendada, siis jäljendage minu

armastust Jumalaema vastu”. Nii suur oli tema lapselik armastus meie Ema vastu. Palugem tema eestkostet, et neil päevil, mil valmistume selleks suurpühaks, 8. detsembril, kasvaks igaühes meist maarjalik vagadus ja apostellik innukus. Julgustagem ka teisi Maarjaga usalduslikult vestlema ja selle abil siseelu teele astuma, või mööda seda rada edasi minema.

Eile algas Advent, liturgiline aeg, mis on eriti sobiv, et kasvatada teoloogilist lootust. See voorus kannustab meid kõigest hingest püüdlema igavese õnne poole, mida Issand on lubanud neile, kes tema Tahtmist täidavad. Püha Isa kirjutas ühes kokkuvõttes aasta tagas: ”Me vajame väiksemaid või suuremaid lootusehetki, mis meid päev päeva järel teel hoiavad. Aga nendest ei piisa, kui meil ei ole suurt lootust, mis on üle kõigi teiste lootuste. See suur lootus saab olla ainult Jumal, mis kõike hõlmab ja mis võib meile

anda ja kinkida kõike seda, mida me üksi ei suudaks saavutada.”[1]

Niisiis, uuendagem selle liturgilise aja alguses oma soovi, jõuda taevasse. Ärgu olgu meie eesmärk selle maailma asjades, võtkem vastu kõik, mis on meile abiks teel taevasse. Meil on ainult üks eesmärk: Jumalat igavesti omada ja temas rõõmustada. See on lõppeesmärk, mille poole me päev-päeva järel püüdleme ning selleks on vaja kõik – absoluutselt kõik, eranditeta – Jumala Riigi teenistusse anda.

Katoliku Kiriku Katekismus võtab nende päevade mõtte kokku järgmiselt: ”Igaaastase Advendiliturgia pühitsemisega aitab kirik uuendada Messiase ootust. Osaledes Lunastaja esimese tulemise pikas ettevalmistamises, uuendavad usklikud oma igatsust Teise tulemise järele.” [2]

See on aeg, mil valmistume
Jõuludeks, see on lootuseaeg, mil
mõtleme Lunastaja taastulemisele
aegade lõpus, kui ta tuleb, et kohut
mõista elavate ja surnute üle, et
rajada lõplikult riik, *kus Jumal oleks
kõik ja kõiges.* [3]

Advendiaja esimene pool - kuni 16.
detsembrini - keskendub Kristuse
viimase tulemise vaatlemisele.
Missaliturcias, eelkõige
pühapäevadel kuuleme me
katkendeid Vanast ja Uuest
Testamendist, mis meid selleks
kohtumiseks ette valmistama
peavad. Alates 17. detsembrist
muutub lugemiste sisu, mis
valmistab meid vahetult ette Kristuse
vaimseks tulemiseks Jõuluajal. Need
on kaks tihedalt seotud aspekti, mis
võiksid olla detsembrikuus meie
palvete keskpunktiks. Kas meil on
tõeline igatsus, juba siin maapeal,
Jumala juures olla? Kas me otsime
tema Palet, kui ta ilmub? Kas me ei

kaota rahu, teades, et ta on tulnud ja tuleb kõikide jaoks?

Viimsete asjade vaatlemine, mis aegade lõpul – ja enne seda igaühele tema surmapäeval – osaks saab, ei tohiks mingil juhul põhjustada hirmu ja rahutust. Midagi ei ole kaugemal kiriku intentsioonidest, kui ta selle tõe meie silme ette toob, veel enam, see on kutse isiklikule vastutusele, nii otsustame me suurema järjekindlusega lunastus- ja apostoolsele tööle pühenduda.

Mõned nädalad tagasi rääkis Benediktus XVI võttes kokku püha Pauluse õpetuse Viimastest asjadest ja kutsus kristlasi vaatlema kolme kindlat usutõde, mis on selle teemaga seotud. Esimene tõde: ”on teadmine, et Jeesus on üles tõusnud, et ta on igavesti Isa juures ja seetõttu igavesti ka meie juures. Keegi ei ole vägevam kui Kristus.(...) Oleme selles kindlad ja meil ei ole hirmu.”[4]

Miks peaksime kartma Jumalat, meie Isa, kes on nii sageli ja silmnähtavalt näidanud oma armastust meie vastu ja saatnud isegi oma Poja maailma, et seda päästa? Usk Ülestõusnud Kristusesse on parim vastumürk kõigile hirmudele. Nii oli see juba Evangeeliumi kuulutamise alguses, maailmas, kus valitses hirm kohutava saatuse pärast. Nii peaksime seda uuendama ka tänapäeva maailmas, kus paljud inimesed murelikult tulevikku vaatavad, või vastutustundetult käituvad, nagu oleks kõik nende võimu all. ” Issand on minu valgus ja minu päästmine, keda ma peaksin kartma? (Psalm 26,1), küsib püha Josemaría psalmi sõnadega. Ja ta vastab:” Mitte midagi! Me ei pea mitte kedagi kartma, kui püüame oma Taevase Isaga sel viisil suhelda.”

[5] Ja nii, jätkas ta ”ei ole Jumala lapsel hirmu ei elu, ega surma ees, sest tema vaimulik elu lähtub Jumala lapseks olemise teadmise. Jumal on

minu Isa, ütleb ta endale, Ta on kõige hea Looja, ta on Headus ise.”[6]
”Teisel kohal”, nii jätkab Paavst, süvenedes kristliku optimismi põhjustesse, ”on teadmine, et Kristus on minu juures. Ja nii, nagu on juba alanud tulevane maailm Kristuses, täidab see meid kindla lootusega. Tulevik ei ole pimedus, milles ei oleks võimalik orienteeruda. Nii see ei ole.”[7]

Sellele, kes Kristusesse usub ja Kristuses elab, on tulevik alati helge, see on kindel tee, sest ülestõusnud Kristus, hea karjane, on avanud meile tee igavesse ellu ja kulgeb koos meiega. Ta kaitseb ja julgustab meid emaliku ja isaliku armastusega. Igaüks võib ühineda nende inspireerivate sõnadega: Issand on minu karjane, mul ei ole millestki puudust. Haljale aasale paneb ta mind lebama, hingamisveele saadab ta mind; tema kosutab mu hinge. Ta juhib mind õigettesse rööbastesse

oma nime pärast. Kui ma kõnniksin pimedas orus, ei karda ma kurja, sest sina oled minuga; su karjasekepp ja su sau trööstivad mind. [8]

Kolmas teadmine, mis kristlasi kaitseb, on see: ”Kohtunik, kes taastuleb – ta on samaaegselt kohtumõistja ja päästja – on meile andnud ülesande, elada siin maapeal nagu tema. Ta parandas meile oma talendid. Seepärast on meie kolmandaks seisukohaks: vastutus maailma eest, vendade eest Kristuse ees, olles samaaegselt teadlik tema halastuses. Mõlemad on vajalikud.” [9]

Selles mõttes vastab vastutuse mõistele Issanda nõudmine: *negotiami, dum venio* [10], aja seda äri nii kaua, kui ma tulen. Neid sõnu mõtiskles püha Josemaría sageli oma palves, olles kindlalt veendunud, et Jumal on alati meie juures, aga need tuletasid talle meelde ka

vastutustunnet pärandi eest, mille Jumal meile usaldas. Peaksime hästi aega kasutama, et võiksime Jumala armu abil kord igavest õndsust saavutada. Nautigem neid meie Isa sõnu: "Kui kurb on elada sellist elu, kus ainuke mure on aja surnuks löömine. Aeg on Jumala aare! Ükski ettekääne ei õigusta sellist käitumist (...) Kui kurb, kui inimene ei kasuta ära Jumala poolt antud talente – olgu neid vähe või palju – millega ta võiks inimesi ja ühiskonda teenida! Kristlasel, kes oma maist aega surnuks lööb, on oht, et ta lööb surnuks ka oma taeva, nimelt kui ta egoistlikult tagasi tõmbub, end varjab, ükskõikseks jääb. See, kes armastab Jumalat, mitte ainult ei anna talle kõik, mis tal on ja mis ta on, vaid ta annab talle iseennast täielikult." [11] Selle üleskutse valguses võime endalt küsida: kas ma tunnen vastutust, minu talente - isiklikke võimeid, ülesandeid, võimalusi head teha, mis mulle

päeva jooksul ette tulevad – ära kasutada, et võiksin Kristuse riigi oma hinge ja oma ümbrusesse sisendada? Kuidas aitan ma teisi sõna ja teoga samamoodi käituda? Kas ma teen kõik, mis on minu võimuses, et jumalikku seadust tsiviilseadusandluses ja ühiskonnakujundamises arvesse võetaks?

Teine pool Advendiajast, nagu ma teile juba alguses ütlesin, suunab meid valmistuma lähenevateks Jõulupühadeks. Nende päevade jooksul võiksime me, nagu soovitas meie Isa, saata Maarjat ja Joosepit nende teekonnal Peetlemma. Isiklike palvehetkede ajal, kogu päeva jooksul, tahame me nende lähedal olla ja neile näidata oma igatsust mõnede väikeste teenete järele, et heastada nende eest - kes tol ajal ja ka tänapäeval – Jumala Poega vastu ei võtnud, kui ta maa peale tuli. See ei ole ainult üks fantaasiamäng, vaid

konkreetne võimalus, praktiseerida meie usku Lihakssaamise saladusse.

Jõulupühad võivad olla suurepäraseks kooliks, kui teeme hästi ära kõik need õppetükid, mis Jeesus meile annab. Nagu soovitas meie Isa, vaadelgem seda loomulikkust, millega ta ilmale tuli.”Nagu iga inimene, veetis ta suurima iseenesestmõistetavusega üheksa kuud emaülas. Issand teadis üleliia hästi, et kogu piinlev inimkond sundis teda pakilisest vajadusest maailma tulema, et kõiki inimesi päästa. Seepärast ei tahtnud ta üleliia kiirustada ja tuli omal ajal, nii, nagu kõik inimesed.” [12]

Samamoodi võiksime vaadelda tema lihtsust. ”Issand tuleb suurustamata, kõigile tundmatuna. Siin maapeal ainult Joosep ja Maarja said sellest seiklusest osa. Ja seejärel karjased, kellele ingel kuulutas ja lõpuks Idamaa Targad. Nii sai teoks tähtis

sündmus, mis ühendas taeva ja maa, Jumala ja inimese.” [13]

Kui otsustame Issandat jäljendada, võiksime ühendada oma igapäevaelus jumaliku ja inimliku. Piisab sellest, kui seame Jumala oma tegude keskpunktiks, täites järjekindlalt, tema auks, oma kohustusi, ja püüame kõrvaldada neid põhjusi, mis seda raskendavad. Ärgem unustagem neil jõulueelsetel päevadel, et Maarja ja Joosep ka edaspidi meie südametele koputavad, nagu enne Peetlemma majade ustele. ”Ma olen kindel,” ütles püha Josemaría, ”et Jeesus otsib ka täna meie südames eluaset. Palume temalt andestust meie isikliku pimeduse ja tänamatuse eest. Ja palume temalt armu, et me ei sulgeks enam kunagi temale sissepääsu oma hinge.”[14]

Järgnevatel nädalatel kutsub liturgia meid valvsusele, kasutades Jeesuse

sõnu: "Olge siis valvsad! Sest teie ei tea päeva, mil Issand tuleb." [15] Niisama kutsub ka paavst kõiki meenutama "Jeesus, kes oma sündimise läbi meie juurde tuli ja kes aegade lõpul suures aus taastuleb, ei väsi, et ikka ja jälle, igapäeva saavutustes meie juurde tulla. Ta palub, et oleksime tähelepanelikud, et võiksime tajuda tema kohalolekut, tema adventi. Ta manitseb, et oleksime ootuses valvsad. (...)

Valmistuge usus läbi elama meie Lunastaja sündimise saladust, mis kogu maailma rõõmuga täitis." [16]

Möödunud nädalal olin mõned päevad Pamplonas, et olla koos teie õdede ja vendadega, pärast erakordseid sündmusi, mida nad on pidanud üle elama. Jälle võisin ma tunda seda vaimu, mille meie Isa kaasa andis. Tundsin seda ka nende juures, kes Navarra ülikoolis töötasid. Mõned nädalad pärast atentaati, mis seal toimus, liigutas

mind sügavalt kõikide seal töötavate inimeste suhtumine, tänulikkus Jumala vastu. Oli lausa käega katsutav, et Opus Dei on tõepoolest rõõmu ja rahu külvamine.

Ma kordan oma palvet, paluda minu intentsioonide eest; esiteks Paavsti ja tema kaastööliste eest kiriku juhtimisel, piiskoppide ja preestrite eest, kõikide Jumala Rahva liikmete eest. Ja veel, et isiklikus – iga mehe ja naise – apostolaadi töös ei tuleks ette puhkehetki. Kristusega, Jumalaema ja püha Joosepi abiga tahame olla kõik kõigi jaoks.

Selles kuus on palju Opus Dei aastapäevi. Kui hakkaksin neid kõiki siin üles lugema, ei tuleks sellel kirjal lõppu. Küll aga tahaksin ma teid paluda, et armastaksite rohkem seda ”Jumala halastustegude ajalugu”, sest Issand on soovinud seda igaühele teist. Ma soovin, et need ei

oleks ainult mälestused, vaid et need
jääksid meis elama.

Ma õnnistan teid kogu armastusega.

Teie isa

+ Javier

Rooma, 1. detsember 2008

[1] Benediktus XVI, Entsüklika, Spe
salvi 30-XI-2007, n. 31.

[2] Katoliku Kiriku Katekismus, nr.
524.

[3] 1Ko15, 28.

[4] Benediktus XVI, Jutlus
üldaudientsil, 12-XI-2008.

[5] Püha Josemaría, Amigos de Dios,
(Jumala sõbrad) n. 95.

[6] San Josemaría, Forja, (Sepikoda)
nr. 987.

[7] Benediktus XVI, Jutlus
üldaudentsil, 12-XI-2008.

[8] Psalm 23 (22) 1-4.

[9] Benediktus XVI, Jutlus
üldaudentsil, 12-XI-2008.

[10] Lk 19, 13.

[11] Püha Josemaría, Amigos de Dios,
(Jumala sõbrad) nr. 46.

[12] Püha Josemaría, Es Cristo que
pasa, (Kristus läheb mööda) nr. 18.

[13] Sama

[14] Sama, nr.19.

[15] Mt 24, 42.

[16] Benediktus XVI, Jutlus Esimesel
Advendi Pühapäeval, 2-XII-2007.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-detseember-2008/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-detseember-2008/) (08.08.2025)